

יוסף ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "הסדר יוסף ורחל" (בהשתתפות כולל "חוני המעל")
 העלון לע"א אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איז'ה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מאת שלום

שבת ו' מנחם אב התשפ"ד
פרשה: דברים
הפטרה: חזון ישעיהו

הדלקת נרות - 19:11
צאת השבת - 20:03
ר"ת: 20:54

הדלקת נרות בשבת הבאה **19:03**

זמנים	ואתחנן
עמוד השחר: 4:44	4:50
זמן טלית: 4:51	4:57
זריחה: 6:04	6:09
חצות: 12:48	12:47
מנחה גדולה: 13:22	13:20
שקיעה: 19:32	19:24

אלה הדברים
 המילה "הדברים" יכולה להיקרא גם הַדְּבָרִים (בפתיח והבית דגושה) מלשון "דָּבַר אחד לדור".
 כלומר, "אלה", בגימטרייה שלושים ושש, ל"ו הצדיקים, הם הַדְּבָרִים של הדור שבזכותם העולם קיים.

העלון לרפואת מנשה בר דוד וברוריה מרת אחותי דינה בת רחל ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרובה להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"במקום שאין פוליטיקאים אין חיכוכים בענייני דת"
 ברחבי הארץ יש רבבות בתים משותפים שבהם מתגוררים זה לצד זה יהודים שומרי תורה ומצוות לצד מי שאינם דתיים. מטבע הדברים, אורה-החיים הדתי אינו מפריע לשיכן הלא-דתי, אבל אורה-החיים החילוני יש בו כדי להקשות על חיי האדם הדתי.

דוגמאות לא חסרות: לשכנים הלא-דתיים נוח להשקות את הגינה המשותפת בשבת. הגינה גם מעוררת בעיות בשנת השמיטה. מסיבות רועשות מפריעות את מנוחת השבת. לבוש לא-צנוע גורם מבוכה ומאלץ להסב את העיניים. יש בעיות בהפעלת אינטרקום ובהדלקת אור בחדר המדרגות בשבת. עניין הכשרות מקשה קיום יחסי שכנות מבעייתיים. ואפשר למנות עוד ועוד בעיות וקשיים. וראו זה פלא - השכנים הללו חיים בשלום ובשלווה וכמעט אין שומעים על חיכוכים ומריבות בין שכנים על רקע דתי (אין יותר חיכוכים מהשיעור השכיח בין סתם שכנים). כל זה קורה בלי חוקים ובלו ועדות ובלו ארגונים להגנה על זכויות. פשוט, אנשים מכבדים איש את רעהו ופותרים את הבעיות בהבנה ובהתחשבות וביחסי כבוד.

ההתחשבות מגיעה למדרים מעוררי התפעלות. אנשים לא-דתיים מוכנים לוותר על נוחות, כסף והרגלים, רק למען השכן הדתי. הם ישאירו אור כל ליל השבת בחדר-המדרגות, כדי שהשכן הדתי לא יצטרך לעלות לדירתו בחושך. הם יחנכו את הילדים שלא לקיים מסיבות רועשות בשבת, כדי שלא לפגוע ברגשות השכנים הדתיים.

לא בכל הבניינים נוהגים כך. יש מקומות שהשכנים הלא-דתיים אינם מוכנים לוותר, ואז השכן הדתי מוותר. הוא בולע את ההפרעות לאורה-חיי, נאנח ושותק. לא זו בלבד שלא יקים צעקות ולא יפנין, אפילו לא יאמר מילה לשכניו. הוא מצטב שיתחשבו בו מתוך רגישות עצמית. אם השכנים אינם מבינים זאת בעצמם - הוא מעדיף לשתוק.

הרגישות הזאת מפתחת מערכת יחסים טבעית ובריאה בין השכנים. הם אינם רואים בהיים מאבק מתמשך, אלא חיי-שיתוף, שבהם גובר קולם של התכונה, הרגש וכיבוד הווה על הכוחניות.

מדוע אפוא משתבש הדפוס הזה כשעוברים ממערכת יחסים של שכנות למערכת יחסים שבין ציבורים שונים במדינה? מדוע כאן אנו עדים לאיטיות-לב, לחוסר רגישות ולהעדר כבוד לרגשות הווה?
 מעניין: מהעבר מי שדונגל בכוחיות האורה היה צריך לצאת למאבק גדול בזמנו למען סגירת רחוב בר-אילן בשבתות. ככלות הכול, זו שכונה חרדית מובהקת וכל תושביה שומרי שבת. לא רק רוב התושבים אלא כולם ממש, סובלים סבל רב מתנועת המכוניות הסואנת בשבת במטרה של שכונתם. מדוע אין הם ראוים לכבוד ולהתחשבות?

תחת זאת אנו עדים ששחרי זכויות האורח נאבקים על שלילת זכותם האלטרנטיבית של תושבי השכונה, והם עוד מעיזים לנפנף בסממני כפייה. מיהו הכופה? הלא כאן אין אפילו רוב ומיעוט, אלא תנועה אנטי-דתית הייצוגית שמבקשת לכפות על 100 אחוז מתושבי שכונה חרדית חילול שבת המוני? אם תרצו, זו רק דוגמה מייצגת. היום המאבק בנושאים דתיים במדינה רובו ככולו אינו ענייני כלל. את כל הבעיות האמיתיות אפשר לפתור בקלות רבה, תוך הידברות והתחשבות. עובדה שבכל תחום שבו לא בוחשות ידיים פוליטיות, הדברים מסתדרים להפליא. קיבוצים של השומר הצעיר מסתדרים יפה עם רבנים חרדיים, כשמדובר במתן הכשר למפעליהם. הכעיה מתחילה כאשר גורמים פוליטיים רוכבים על הסוס האנטי-דתי לצורכייהם.

העלון לע"א דודי ר' יעקב פרץ בר איז'ה ז"ל שנלב"ע ז' אב הגלמודה פרחת סויסה מתי עשה שנלב"ע ח' אב ת.ש.צ.ג.ה.

הוא עבר לתונים, ושם, היכן שאיש לא הכירו, שב בגלוי לדת אבותיו, נשא אישה יהודיה והחל בחיים חדשים. בכסף שהביא עמו פתח בית מסחר, ובחסדי שמים הלך מסחרו ופרץ, ימה וקדמה, צפונה ונגבה.

חמש שנים חלפו, ומצבו הכלכלי של רבי יצחק, אביו של מוחא, החל מידרדר בפתע פתאום. הפסד רדף הפסד נזק גרר נזק, וביום מן הימים מצא עצמו רבי יצחק, שהיה אמיד ובעל ממון, נקי מכל נכסיו.

בלית ברירה נאלץ ליטול לידיו את מקל הנדודים, כמנהג הימים ההם, והחל נודד מעיר לעיר וממדינה למדינה על מנת לקבץ די ממון שסייע בעדו לעמוד על רגליו.

וכך, ביום חמישי אחד, דרכו רגליו בשערי העיר תונים. עייף וצמא היה, אולם הוא לא שת ליבו לעייפות ולצימאון. בעיניו תר אחר הדרך המובילה אל שוק העיר. על מנת להספיק לקבץ שם נדבות, עוד בטרם תשקע החמה.

והנה נקרה לקראתו הלך לבוש בהידור. ההלך, שלא היה אלא מוחא, מיועדנו נעץ בו. ברבי יצחק, מבט ממושך, ופניו חוורו. הוא זיהה את פניו היגיעות של אביו לאלתר, ואילו אביו לא הכירו.

"מי כבודו, ומהיכן בא?" החל מוחא חוקר את אביו והאב החל משיב על שאלותיו אחת לאחת כשהוא מוסיף ושופך את נפשו ומספר על הצרות שפקדוהו לאחרונה.

"אבא", לא יכול עוד מוחא להתאפק, "האם לא תכירני? אני הוא מוחא, בנך אוהבך".

לרגע חישב רבי יצחק להתעלף, ובמשנהו קרס בזרועותיו של בנו והשניים התחבקו ממושכות ובכו זה על צווארו של זה, בכי של פורקן, אושר וגעגוע.

בגרון חנוק סיפר מוחא לאביו על בריחתו מאלגזאייר לתונים, על שובו לדת אבותיו, על נישואיו, על בניו ובנותיו, ועל עושרו והצלחתו.

"בעושר גדול בירכני ה' יתברך" שח לאביו, "ועתה מתחנן אני בפניך, אבא, שתביא הנה את כל המשפחה, ואני אכלכל את כולכם בעושר גדול".

ואכן, כך היה. יוהאב שלח אחר אשתו ובניו ויגורו כולם בתונים, ויסחרו את הארץ ויצליחו, וירבו בצדקה וחסד ובעבודת האלוקים, וידו לה' חסדו כל הימים.

(על פי נחלת אבות)

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמון

הודעות מרכז "for son" פתוח בימים: א - ה ...פלא 052-5079555

לוח שנה
 לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח.
 כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח.
 הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251 הכמות מוגבלת

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

השבת

דיני הפלגה בספינה ויציאה לדרך רחוקה קודם השבת
ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

יציאה לדרך כשיצטרך לחלל שבת מחמת הסכנה

יד. מי שרוצה לצאת לדרך אל המדבר עם שיירה של בני אדם היוצאים ביחד, ויודע שכאשר יגיע יום השבת יצטרך בודאי לחלל את השבת מחמת סכנת נפשות, כגון שמחמת הסכנה לא יוכל לעצור במקומו אלא יצטרך להמשיך בדרכו ולעבור יותר מתחום שבת, או יצטרך לעשות בשבת שאר מלאכות האסורות מן התורה, מחמת הסכנה, אם יוצא לדרך בימים ראשון שני שלישי, יש להקל אפילו במקום שבודאי יצטרך לחלל את השבת מחמת פקוח נפש.

אבל בימים רביעי המישי ושישי אסור לו לצאת לדרך כל שיוודע שיצטרך לחלל את השבת, אפילו אם חילול השבת יהיה מחמת פקוח נפש, ואפילו אם יודע שיצטרך לחלל את השבת רק בדברים האסורים מדרבנן.

ומכל מקום אם טעה ויצא לדרך בתוך שלשה ימים קודם השבת, וכשהגיע יום השבת הוצרך לחלל את השבת מחמת פקוח נפש, אף על פי שיצא לדרך באיסור, מכל מקום כיון שעתה הוא במקום פקוח נפש, הרי הוא חייב לחלל את השבת, ואינו רשאי להחמיר על עצמו.

ומכל מקום אם בשעה שבא לצאת לדרך דורשים ממנו המשתתפים בשיירה שיתחייב להם בפירוש שכאשר יגיע יום השבת יסייע בידיהם בחילול שבת, אפילו במלאכה האסורה מדרבנן, אינו רשאי לעשות כן, ואפילו כשהשיירה יוצאת ביום ראשון, ואפילו אם מחמת כן תתבטל יציאתו עמהם, שהרי הוא כמתנה בפירוש שדעתו לחלל את השבת.

יציאה לדרך על מנת לעלות לארץ ישראל

טו. היוצא לדרך על מנת לעלות לארץ ישראל, ויוצא בשיירה עם קבוצת אנשים, ויודע שכאשר יגיע יום השבת יצטרך בודאי לחלל את השבת מחמת סכנת נפשות, כגון שמחמת הסכנה לא יוכל לעצור במקומו אלא יצטרך להמשיך בדרכו ולעבור יותר מתחום שבת של שנים עשר מיל, (שהם קרוב לשנים עשר קילומטרים, שבזה לדעת הרי"ף והרמב"ם איסור תחומין הוא מן התורה), מותר לו לצאת לדרך אפילו ביום ששי, מפני שהוא יוצא לדבר מצוה, שישוּב ארץ ישראל מצוה גדולה היא.

ומכל מקום קודם שיצא לדרך חייב להתנות עם הגוים שישבתו מהמשך הדרך בשבת, ואם לאחר מכן לא רצו הגוים לשבות, אין היהודי עובר על איסור, ורשאי להמשיך ללכת עם השיירה.

לפיכך אמרה תורה לכל אחד ואחד: "ראה" – השתדל וראה שכל מעשה שאתה עושה – נתתי לפניכם את הארץ" – הרי אתה מכריע את העולם לכף זכות, ועל ידי זה יזכו כולם ליכנס לארץ ולירש אותה.

"והעני ותאמרו אלי הלא אנחנו נעלה ונלחמנו"
הקשה רבי שלמה קלוגר זצ"ל: ממה נפשך אם בני ישראל התוודו על חטאם, מדוע לא קיבל הקב"ה את תשובתם ומנע את עלייתם למלחמה "אמור להם לא תעלו ולא תלחמו כי אינני בקרבכם?"
אכן, משיב רבי שלמה בספרו "אמרי שפר": בני ישראל אמנם התוודו "חטאנו" – ברם וידויים היה אך מן השפה ולחוץ, ובלבם פנימה לא התוודו באמת ובתמים בחרטה וקבלה לעתיד, ואין בכך ולא כלום.

וזה שאמר להם משה "ותאמרו אלי חטאנו". אילולי הייתם אמרים להקב"ה "חטאנו", שהוא היודע מחשבות לב, ודאי היה מוחל לכם. אבל אתם אמרתם אלי שחטאתם. ולפיכך אמר לי הקב"ה "אמור להם לא תעלו ולא תלחמו כי אינני בקרבכם" – כל דבריהם אינו אלא מן השפה ולחוץ.

"הב לכם אנשים חכמים ונבונים וידועים לשבטים"
לפירשו של רש"י, שפירש: "מה תלמוד לומר "אנשים" – צדיקים. "חכמים" – כסופים" – כתב רבי דוד אבן כליפא, בספרו "מכלל יופי", ארבעה פירושים למילה "כסופים":
א. כסופים – מלשון תאוה. כמו "נכסוף נכספת". והיינו שהעם מתאווים להם ומשתוקקים להם.
ב. כסופים – מלשון בושה. כמו "איכסוף". או "נהמא דכיסופא". והיינו שהם ביישנים וענוים, ואין בהם מידת הגאווה.
ג. כסופים – מלשון הפסד. כמו "שמא תכסוף הקרקע". או "והכספה ועמדה במנה". והיינו שמשליכים את צרכיהם ומפסידים אותם מפני צרכי הציבור.
ד. כסופים – מלשון כסף. כלומר שיהיה אנשים עשירים. ולא יטו אחר השוחד.

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל"
אמר רב אחא ב"ר חנינא: ראויות היו התוכחות לומר מפי בלעם והברכות מפי משה, אלא אילו הוכיחם בלעם היו ישראל אומרים – שונא מוכיחני, ואילו ברכם משה היו אומות העולם אומרים – אוהבן בירכן. אמר הקב"ה: יוכיחן משה – שאוהבן, ויברכן בלעם – ששונאן. כדי שיתבררו התוכחות והברכות ביד ישראל.

"במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תופל"
פסוק זה נתבאר יפה בפיו של רבי אברהם פטאל זצ"ל בספרו "ויאמר אברהם" אודות אחרית ימי האדם:
"במדבר בערבה": רמז לעת אשר לקברו יובל למקום מדבר ציה וצלמות. והעצה לכך היא:
"מול סוף": שתמיד יהיה למולו ולנגדו סופו ותכליתו, ויזכור תמיד את יום המיתה.
"בין פארן": בין אם יהיה מזלו פרה ורבה ומצליח בעולם הזה.
"ובין תופל": ובין שיהיה מזלו גרוע ותפל, צריך לזכור יום המיתה.
"ולבן": ועל ידי זה יהיה לבן – שיתלבנו מעשיו כשלם.
"וחצרות": שיהיה שוקד בתורה בחצרות בית ה'.
"ודי זהב": שיהיה מואס בבצע כסף ויסתפק במועט, ויאמר "די זהב"...

"ראה נתתי לפניכם את הארץ"
יש לדקדק, כותב רבי אהרן זכאי שליט"א בספרו "תורת הפרשה", מדוע פתח הכתוב בלשון יחיד "ראה" ועבר מיד ללשון רבים "לפניכם"?
ויש לומר שהנה אמרו בתלמוד "לעולם יראה אדם את עצמו כאילו כל העולם חציו חייב וחציו זכאי, עשה מצוה אחת הכריע את כל העולם לכף זכות עשה עבירה אחת הכריע את כל העולם לכף חובה".

הי

אם איז "תנו" (למדו) איז "רבנן"

אברך אחד בא אצל רבי איזיל הרית, כדי לקבל סמיכות להוראה. בחנו רבי איזיל ולא מצא בו לא תורה ולא חכמה. הואילה נא להסביר לי, אמר לו רבי איזיל, למה נאמר בגמרא: תנו רבנן ולא רבנן תנו?
הביט בו האברך בעיניו בוהות ומשך בכתפיו.
אם אינך יודע, הפטיר רבי איזיל אסביר לך אני. הבמינו הקדימו תנו לרבנן שכן קודם צריך ללמוד ואחר כך מקבלים סמיכות לרבנות...